

Sygn. akt V KZ 32/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wiesław Koziół

SSN Andrzej Stępkowski

w sprawie **L. W.** skazanego z art. 156 § 3 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 lipca 2022 r.,
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 18 maja 2022 r., sygn. akt V KO 35/22,
o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w J.
z dnia 1 września 2016 r., sygn. akt III K [...],
wobec jego oczywistej bezzasadności,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Skazany L. W. w dniu 28 maja 2021 r. zwrócił się do Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] z wnioskiem o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania w jego - przywołanej powyżej - sprawie. W dniu 7 lipca 2021 r. wniosek ten został przekazany Sądowi Najwyższemu. W kolejnym piśmie skazany ponowił wniosek o wznowienie postępowania i wyznaczenie mu obrońcy z urzędu. Postanowieniem z dnia 23 listopada 2021 r., sygn. akt V KO 57/21 Sąd Najwyższy, na podstawie art.

545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia osobiście sporządzonego przez skazanego wniosku o wznowienie postępowania karnego z uwagi na jego oczywistą bezzasadność. Skazany wniósł zażalenie na to postanowienie. W dniu 12 kwietnia 2022 r., sygn. akt V KZ 64/21 Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie i sprawę skazanego o wznowienie postępowania przekazał Sądowi Najwyższemu do ponownego rozpoznania, „gdyż zostało wydane przez sąd nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”. Po ponownym rozpoznaniu sprawy w dniu 18 maja 2022 r., sygn. akt V KO 35/22, Sąd Najwyższy po raz kolejny postanowił, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności. Sąd Najwyższy uznał, że „przedstawiona przez skazanego argumentacja nie wpisuje się w żadną z podstaw wznowieniowych”.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany. W zażaleniu nie sformułował żadnych zarzutów, a jedynie stwierdził, że „został skazany za czyn, którego nie popełnił, tylko na podstawie przypuszczeń, domniemań, czy też poszlak”. Nie mógł popełnić przypisanego mu przestępstwa, bo „kolegował się ze Z. C. i bardzo często przebywali ze sobą, jak również w tym tragicznym dniu”. Dalej stwierdził, że „jedynym rozwiązaniem tej sprawy jest przeprowadzenie postępowania od nowa”. Adwokat, który go reprezentował był z urzędu, ale zażądał od niego 7000 zł i dopiero wtedy byłby „w stanie udowodnić jego niewinność”. On sam utrzymuje się z zasiłków z MOPSu i nie było go na to stać. Stąd uważa, że „kto ma pieniądze na adwokata z wyboru ten nie siedzi w więzieniu”.

Wniósł o „ponowne rozpatrzenie jego sprawy, a nowe fakty pozna Sąd w czasie procesu przesłuchując domniemyanych świadków”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez skazanego jest bezzasadne i to w wymiarze oczywistym.

Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r., a wprowadzonego ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści.

W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, którą należy rozumieć jako nie dającą żadnych racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych. Taki stan rzeczy bezspornie wystąpił w przedmiotowej sprawie.

Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że Sąd Najwyższy odniósł się (i to niewątpliwie w rzetelny sposób) do okoliczności wskazanych we wniosku o wznowienie postępowania, mających świadczyć o potrzebie wznowienia postępowania. Te same okoliczności powoływane były we wcześniej złożonym przez skazanego wniosku o wznowienie postępowania, odnośnie którego Sąd Najwyższy wydał w dniu 14 grudnia 2017 r., sygn. akt V KO 88/17, postanowienie o odmowie przyjęcia tego wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

Poza tym, co podkreślił Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu, owa (stanowiąca te wspomniane okoliczności) problematyka stanu zdrowia psychicznego skazanego była przedmiotem postępowania dowodowego w sprawie, której wniosek o wznowienie dotyczy. Potwierdza to zwłaszcza opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 30 października 2015 r., będąca przedmiotem analizy orzekającego Sądu i podstawą poczynionych przezeń ustaleń co do stanu poczytalności skazanego w czasie popełnienia przypisanego mu przestępstwa. Argumentacja skazanego przedstawiona w piśmie z dnia 20 września 2021 r. sprowadza się do kwestionowania winy i nie można jej uznać nawet za próbę wykazania podstaw wznowieniowych.

Kontrola zaskarżonego postanowienia dokonana także w kontekście treści pisma skazanego, które złożył on w niniejszym postępowaniu, jak i z uwzględnieniem treści poprzedniego wniosku oraz przedstawionej w tożsamym przedmiocie w związku z tym przez Sąd Najwyższy argumentacji, wykazała zasadność tego orzeczenia i brak podstaw do uwzględnienia złożonego przez skazanego zażalenia. Tym bardziej w sytuacji w której skarżący – co należy kategorycznie podkreślić – w zażaleniu nie powołał (dosłownie) żadnych okoliczności, które mogłyby podważyć trafność będącego jego przedmiotem orzeczenia. Ograniczył się do wyrażenia własnej krytycznej oceny zapadłego przeciwko niemu skazującego wyroku i postulował ponowienie procesu, bez

równoczesnego wskazania podstaw, które skutkowałyby potrzebą i koniecznością wznowienia tego – wszak bezspornie – prawomocnego postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[as]